

Diana Burja

Asasinul de fluturi

Sunt Burja Diana, momentan elevă la liceu, însă cartea pe care o țineți în mână a fost scrisă când aveam 15 ani.

De când eram mică am fost determinată să creez, iar cu timpul scrisul a devenit pasiunea mea. Am participat la numeroase concursuri de scriere literară, am fost publicată în reviste, am câștigat premii, însă abia acum simt că debutez.

Sunt fascinată de tot ce înseamnă mister, detalii sau impact, iar aceste cuvinte cred că mă reprezintă și sper să le regăsiți și în carte, întrucât am lăsat o parte din mine acolo.

Capitolul 1

Fugim de-acasă

Era o noapte neagră. Prea neagră, chiar și pentru o noapte. Cerul nu mai avea stele și luna fusese ștearsă cu buretele. Toate erau captivate în plasa fumului asemenea unor pești neștiutori. În schimb, pământul de dedesubt vuia de țipete. Orășelul era bine luminat de focul ce înghițea pe oricine și orice îi stătea în cale. Cenușa cădea peste clădirile distruse ca o zăpadă gri.

Geamul de la care priveam avea câteva găuri în el, așa că puteam să simt mirosul de ars de afară. Din clădirea din față nu toți oamenii au reușit să scape. Mai erau câțiva blocați înăuntru din cauză că molozul căzuse pe singura ieșire. Mai erau ferestrele, desigur, dar, cum clădirile de aici sunt destul de joase, cele de la parter și de la etajul unu aveau grilaj. Cei ce au încercat să sară de la etajul doi..., ei bine, pot să spun doar că doi au scăpat, al treilea căzând strâmb. Cred că își fracturase o parte a piciorului pentru că nu se mai putea ridica.

Dintr-o dată, s-a auzit târșâitul unor roți pe pavajul distrus. Sunetul se deslușea din ce în ce mai tare și, înainte să intre în cadrul geamului persoana care făcea

zgomotul respectiv, un cling răsună după ce roțile parcă au sărit peste ceva. O femeie cu păr lung și roșu, ușor ondulat, ca al unei sirene, și-a făcut apariția. Purta o armură în tonuri variate de gri, zimțată precum niște straturi de solzi neobișnuiți. Avea o mână normală, însă cea dreaptă îți atrăgea atenția, întrucât se termina cu un fel de tun. Sunetul provenea de la faptul că nu avea tălpi, ci două roți uriașe atașate de glezne.

M-am ghemuit sub pervaz, dar nu am putut să rezist curiozității, așa că m-am ridicat doar cât să văd puțin din ce se întâmpla. Femeia s-a apropiat de blocul cu captivi, a stat puțin pe gânduri, părând nehotărâtă, însă momentul a trecut ca luat de vânt, și-a ridicat mâna dreaptă și o lumină aurie a ieșit din capătul tunului.

Ceva a țâșnit din el și femeia și-a legănat brațul lent, astfel încât întreaga clădire, sau ce a mai rămas din ea, să fie acoperită de un fel de mazăgă neobișnuită, foarte asemănătoare cu mierea, și ca textură, și în ce privește culoarea. Se auzeau și mai multe țipete care acopereau râsul răutăcios al femeii. Prin crăpăturile geamului puteam distinge un sunet ușor ca sfârâitul unui ou în tigaie. Din mazăgă au început să iasă dâre de fum și bule de aer. Zidurile distruse au dispărut în timp ce mierea stranie se prelingeă până jos. Era un fel de lavă, dar mai gălbînicioasă. Mi-am ferit privirea.

— Faylla, ești gata? a întrebat o voce din bucătărie.

Mama a ieșit din camera de alături cu două sacoșe unsuroase în care a pus mâncarea pe care o mai aveam în frigider. S-a uitat la grămada de lavă ca mierea, care încă mai bolborosea, și i se putea citi durerea în ochi. Acolo a locuit o frizeriță, bună prietenă a ei, și nu știam dacă scăpase înainte ca femeia cu părul roșu să apară. Momentul de șoc și tristețe a dispărut rapid, înlocuit de determinare.

— Hank! Ai găsit cortul ăla? l-a întrebat mama pe tata, care cotrobăia prin debara.

— Stai...Aha, aici era! Abigail, să știi că debaraua asta este ca Triunghiul Bermudelor, dacă lăsăm ceva acolo dispere și...

— Da, da, hai să plecăm odată! am strigat.

Nu aveam timp de glume. Trebuia să ieșim cât mai repede din bloc. Am mai aruncat o privire pe fereastră ca să mă asigur că femeia cu tun nu mai era prin preajmă și am răsuflat ușurată când nu am zărit-o, cât de ușurată mă puteam simți în situația de față. Mi-am luat ghiozdanul pregătit mai devreme în care pusesem câteva haine și strictul necesar.

Am ieșit cu toții din apartament și am luat-o pe scări deoarece liftul era distrus, se prăbușise la subsol. Am apucat să coborâm un etaj, când toată clădirea a început să tremure. Orice s-ar fi apropiat de noi era foarte mare. Se auzeau scârțâieli, semn că era un robot. După un timp, pământul s-a oprit din zdruncinat și am auzit un vuiet și câteva pocnituri, apoi un laser roșu a trecut prin pereți și a început să se plimbe dintr-o parte într-alta. Prin crăpăturile formate, am reușit să zăresc o carcasă ca de OZN cu un cerc roșu în mijloc de unde ieșea raza.

Ne-am grăbit să coborâm, cu laserul ițindu-se ici și colo, împrăștiind tencuială și bucăți de pietre. O bucată din scările de mai sus s-a prăbușit peste niște trepte de jos, luând cu ea mai mult de jumătate din acestea. Tata ne-a oprit când a auzit sunetele și vuietele de la etaj. Mama a căzut în genunchi și, ca să nu se ducă și mai mult în față și să se rănească mai rău, am apucat-o de mijloc, iar tata a ajutat-o să se ridice.

Laserul ne tot dădea târcoale și trebuia să ne aplecăm, să ne dăm la o parte sau să sărim. Semăna cu un joc, nu? Ei bine, nu te distrezi când știi că poți fi tăiat

în două dacă nu participi. Nu puteam să rămânem aici, trebuia să ajungem afară. Laserul putea oricând să taie scările din spatele nostru și s-ar fi zis cu noi. Singura idee care mi-a venit în minte era foarte riscantă, dar părea și singura cale de scăpare.

— Trebuie să sărim! am zis încet, doar pentru mine, iar mama a trebuit să întrebe:

— Ce-ai spus, scumpo?

— Trebuie să sărim! am repetat.

— Ai înnebunit?! a strigat tata ca ars. M-oi fi antrenat eu vara trecută la alergat, dar nu pot să sar până acolo, distanța e...

— Știu! am intervenit cu hotărâre, în timp ce mă ghemuiam sub raza laser. Dar chiar trebuie să o facem! Aveți vreo idee mai bună? am întrebat ironic, dar aș fi vrut să aibă.

— Faylla, eu nu sunt în stare... nici nu cred... „că vom supraviețui”!

Nu era nevoie să o spună, mi-am dat seama.

— N-avem timp de morală! Măcar nu vom sta degeaba. Dacă reușim, vom fi cu un pas mai aproape de Punctul Mort.

Părinții mei s-au uitat unul la altul cu incertitudine, însă eu nu am mai așteptat. Aveau nevoie de un exemplu pozitiv. Mi-am luat avânt și am pornit tare spre buza hăului. Când picioarele mele s-au dezlipit de pământ, m-a cuprins panica în ghearele ei reci și fierbinți în același timp. „Ce a fost în capul meu?” Practic, mă aruncasem singură în groapă. Din cauza golului în stomac, tot corpul meu s-a încordat și dacă nu aș fi fost în aer probabil aș fi dat afară tot ce mâncasem, ceea ce nu era mult. Mama și tata mă strigau, dar nu mai conta.

Ca din senin, m-am izbit de ceva solid. Era platforma dintre etaje. Am alunecat pentru că nu eram pregătită

de impact, dar m-am prins cu mâinile de marginea aspră și m-am ridicat înapoi pe micul platou. Nu-mi venea să cred că am reușit. Chiar reușisem! Am privit în spate și i-am văzut pe părinții mei cum se uitau cu mirare și ușurare la mine și s-au desprins și ei de ciment. Au aterizat lângă mine cu un bufnet puternic. S-au uitat unul la altul zâmbind și ne-am ridicat cu toții cu răsuflarea întretăiată.

Nu aveam timp să sărbătorim, de asta amintindu-ne laserul care a lovit din nou la câțiva centimetri de brațul meu. Alergam din nou în jos, dar nu mai aveam mult, 2-3 etaje. Laserul a continuat să ne urmărească și chiar înainte să ieșim din bloc tata a căzut la pământ. A strâns din dinți, ținând palma peste brațul drept.

— Vai de mine! Te-a nimerit, nu-i așa? a strigat mama, îngenunchind lângă el.

Am dus mâna la gură când i-a dat palma la o parte. Rana arăta destul de rău. În jurul ei era piele arsă ca foile unei cărți trecute prin foc. De fapt, toată rana era înnegrită și sângele picura cu funingine.

— E în regulă, doar m-a atins! a zis tata ca s-o liniștească pe mama.

Aveam câteva bandaje în ghiozdan, așa că i-am dat mamei un sul. Nu aveam dezinfectant sau spirt, dar pusesem o sticlă de whisky care a stat ceva în bibliotecă. Mă gândisem că vom avea nevoie de ele și am avut dreptate. Mama a turnat puțină tărie peste tăietură și tata a făcut o grimasă. Apoi, a înfășurat fașa strâns pe braț, legându-se din când în când din calea laserului. L-am ajutat să se ridice, iar tata răspundea în mod repetat că poate alerga, că nu au legătură picioarele cu mâna, la nenumăratele întrebări ale mamei.

Când am ieșit în aerul îmbibat cu fum, mi-am întors ușor capul ca să văd mai bine robotul și am constatat că